

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Mgr. M. K.**, bytem X
zastoupen: Mgr. Jaroslavem Bártou, advokátem, se sídlem Kobližná
19,
602 00 Brno

proti

žalovanému: **Kancelář prezidenta republiky**,
se sídlem Hrad I. nádvoří 1, 119 08 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 18. 11. 2020, č.
j.: KPR 4954/2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky (dále jen „Kancelář“) ze dne 5. 10. 2021, č. j. KPR 4954/2015, jímž byla podle § 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) odložena žádost žalobce podaná dne 26. 7. 2015 o nahlédnutí do registru oznámení prostřednictvím veřejné datové sítě (dále jen „žádost“), a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí vyplynulo, že žalobce podal žádost s odkazem na § 14 odst. 1 písm. c) zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů (dále jen „zákon o střetu zájmů“). Žádost byla rozhodnutím Kanceláře ze dne 31. 7. 2015 odmítnuta, neboť došla k závěru, že není příslušným evidenčním orgánem k vedení registru podle § 13 odst. 1 zákona o střetu zájmů, neboť není uvedena v taxativním výčtu evidenčních orgánů v § 14 odst. 1 zákona o střetu zájmů, a není ani tzv. jiným ústředním orgánem státní správy. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 8. 2015 zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutí o odvolání ze dne 5. 8. 2015 bylo na základě žaloby žalobce rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 1. 2017, č. j. 3 A 102/2015-53 (dále též „rozsudek ve věci sp. zn. 3 A 102/2015“), zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. V rozsudku soud dospěl pomocí analogie k závěru, že Kancelář prezidenta republiky je ve smyslu zákona o střetu zájmů evidenčním orgánem.
3. Kancelář v návaznosti na to usnesením ze dne 6. 4. 2017, č. j. KPR 4954/2015, věc odložila a k 1. 9. 2017 věc postoupila Ministerstvu spravedlnosti. Žalobce podal dne 24. 5. 2017 ke zdejšímu soudu žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, která byla zamítnuta rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 10 A 98/2017-36.
4. Odvolání žalobce proti výše uvedenému usnesení Kanceláře ze dne 6. 4. 2017, č. j. KPR 4954/2015 bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 12. 2017 zamítnuto.
5. Toto rozhodnutí žalovaného bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 8. 9. 2020, č. j. 5 A 214/2017-33 zrušeno, neboť doručením odvoláním napadeného rozhodnutí do místa trvalého pobytu žalobce, a nikoliv do jeho datové schránky, byl porušen § 19 správního řádu. Věcnou podstatou žádosti o informace se soud nezabýval.
6. V návaznosti na to vydal žalovaný nové rozhodnutí o odvolání ze dne 29. 9. 2020, kterým rozhodnutí ze dne 6. 4. 2017 zrušil a věc vrátil k novému řízení a projednání. Kancelář vydala prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost žalobce odložila. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce v žalobě namítl, že Kancelář nerespektovala závazný právní názor vyjádřený v pravomocném rozsudku ve věci sp. zn. 3 A 102/2015. Odkaz Kanceláře na jiná soudní rozhodnutí považoval za nepřipadný, neboť žalobce nebyl účastníkem ani osobou zúčastněnou v těchto řízeních. Kancelář tak není těmito právními názory v jiných rozhodnutích vázána, a to na rozdíl od závazného právního názoru vyjádřeného v rozsudku ve věci sp. zn. 3 A 102/2015. Prvostupňové rozhodnutí Kanceláře proto podle žalobce trpí nezákonností. Vzhledem k tomu, že trpí nezákonností prvostupňové rozhodnutí, musí nezákonností trpět rovněž žalobou napadené rozhodnutí žalovaného o odvolání proti němu.
8. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že při vydání prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí vycházela Kancelář ze znění § 14 odst. 1 zákona o střetu zájmů účinného v době podání žádosti. Ustanovení § 14 odst. 1 zákona o střetu zájmů v té době

obsahoval taxativní výčet evidenčních orgánů, a protože Kancelář není ústředním orgánem státní správy, není evidenčním orgánem a nevztahuje se na ni povinnost evidenčních orgánů zřídit registr oznámení ve smyslu § 13 zákona o střetu zájmů.

10. Žalovaný poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 6. 2018, č. j. 10 A 91/2015-92 (dále též „rozsudek ve věci sp. zn. 10 A 91/2015“), ve kterém soud dospěl k závěru, že Kancelář nelze považovat za ústřední správní úřad ani v materiálním smyslu. Byl si vědom právního názoru třetího senátu vyjádřeného v rozsudku sp. zn. 3 A 102/2015, podle kterého je třeba na základě § 14 odst. 1 písm. c) zákona o střetu zájmů per analogiam Kancelář považovat za evidenční orgán, nicméně se s těmito závěry neztotožnil.
11. Dále žalovaný odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 As 235/2018-32 (dále též „rozsudek ve věci sp. zn. 6 As 235/2015“). V něm NSS kasační stížností napadený rozsudek ve věci sp. zn. 10 A 91/2015-92 sice zrušil, nikoli ale pro nesouhlas se závěry soudu o tom, že Kancelář není ústředním orgánem státní správy. Žalovaný odkázal zejména na body 20-26 tohoto rozsudku a řídil se při vydání žalobou napadeného rozhodnutí právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeném v tomto rozhodnutí.
12. Doplnil, že s právním názorem rozsudku ve věci sp. zn. 3 A 102/2015 nesouhlasil a podal proti němu kasační stížnost, kterou však následně vzal zpět, protože v roce 2017 nabyla účinnosti novela zákona o střetu zájmů (zákon č. 14/2017 Sb., kterou byla přijata nová koncepce, a to centralizovaného vedení registru oznámení.)
13. Uvedl, že si je vědom, že každý rozsudek reaguje na určitý skutkový a právní stav a závěry z jednoho rozsudku nelze aplikovat na z právního a věcného hlediska odlišné záležitosti. Nicméně desátý senát Městského soudu v Praze a následně Nejvyšší správní soud ve výše uvedených rozhodnutích s příslušným odůvodněním rozhodly, že Kancelář není evidenčním orgánem a proto uvedenou povinnost nemá. Žalovaný se shodně s jejich právními závěry neztotožnil s rozsudkem třetího senátu, kterým argumentuje žalobce.
14. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem

15. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud o důkazech nerozhodoval, neboť je účastníci nenavrhovali.
16. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud jej proto jen ověřil z obsahu spisového materiálu a přistoupil k vypořádání žalobních bodů.
18. Podstatou sporu je posouzení, zda byla Kancelář prezidenta republiky ke dni podání žádosti evidenčním orgánem ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o střetu zájmů a vztahovala se na ni povinnost vést registr oznámení podle § 13 zákona o střetu zájmů, a dále, zda žalovaný pochybil, pokud se řídil právním názorem vyjádřeným v pozdější judikatuře Nejvyššího správního soudu, která je v rozporu se závazným právním názorem rozsudku ve věci sp. zn. 3 A 102/2015.

19. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:

20. Podle § 2 odst. 1 zákona o střetu zájmů v rozhodném znění

(1) Pro účely tohoto zákona se veřejným funkcionářem rozumí

a) poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky (dále jen "poslanec"),

b) senátor Senátu Parlamentu České republiky (dále jen "senátor"),

c) člen vlády nebo vedoucí jiného ústředního orgánu státní správy, v jehož čele není člen vlády,

d) předseda a inspektor Úřadu pro ochranu osobních údajů,

e) předseda Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví,

f) člen Rady Českého telekomunikačního úřadu,

g) člen Rady Energetického regulačního úřadu,

h) člen bankovní rady České národní banky,

i) prezident, viceprezident a člen Nejvyššího kontrolního úřadu,

j) předseda nebo člen Úřadu pro dohled nad hospodařením politických stran a politických hnutí,

k) veřejný ochránce práv a jeho zástupce,

l) člen Rady pro rozhlasové a televizní vysílání,

m) člen zastupitelstva kraje nebo člen zastupitelstva hlavního města Prahy (dále jen "kraj"), který je pro výkon funkce dlouhodobě uvolněn, a člen zastupitelstva kraje, který před svým zvolením do funkce člena zastupitelstva nebyl v pracovním poměru, ale vykonává funkce ve stejném rozsahu jako člen zastupitelstva kraje, který je pro výkon funkce dlouhodobě uvolněn,

n) člen zastupitelstva obce, městské části nebo městského obvodu územně členěného statutárního města a městské části hlavního města Prahy (dále jen "obec"), který je pro výkon funkce dlouhodobě uvolněn, a člen zastupitelstva obce, který před svým zvolením do funkce člena zastupitelstva nebyl v pracovním poměru, ale vykonává funkce ve stejném rozsahu jako člen zastupitelstva obce, který je pro výkon funkce dlouhodobě uvolněn,

o) starosta obce, místostarosta obce a členové rady obce a kraje, kteří nejsou pro výkon funkce dlouhodobě uvolněni.

21. Podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o střetu zájmů v rozhodném znění

(1) Registr oznámení o činnostech, oznámení o majetku a oznámení o příjmech, darech a závazcích (dále jen "registr") je soubor dokladů podávaných veřejnými funkcionáři podle § 12 odst. 3; v oznámení veřejný funkcionář uvede své jméno, příjmení, datum narození, označení orgánu, ve kterém působí, s uvedením funkce, kterou v tomto orgánu zastává, a údaje požadované podle § 9 až 11 a § 12 odst. 2. Registr vede příslušný evidenční orgán (§ 14 odst. 1) i v elektronické podobě, není-li dále stanoveno jinak.

(2) Každý má právo na základě písemné žádosti bezplatně nahlížet do registru a pořizovat si z něj opisy a výpisy. Do registru je možné nahlížet osobně u evidenčního orgánu nebo v elektronické podobě prostřednictvím veřejné datové sítě. Výpisy a opisy evidenční orgán neověřuje a tyto listiny nemají charakter veřejných listin.

22. Podle § 14 odst. 1 zákona o střetu zájmů v rozhodném znění

(1) Vedení registru zabezpečují evidenční orgány, kterými jsou

a) mandátový a imunitní výbor Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky (dále jen "Poslanecká sněmovna") pro veřejné funkcionáře uvedené v § 2 odst. 1 písm. a) a c) až k), pokud nejsou senátory,

b) mandátový a imunitní výbor Senátu Parlamentu České republiky (dále jen "Senát") pro veřejné funkcionáře uvedené v § 2 odst. 1 písm. b),

- c) ministerstvo nebo jiný ústřední orgán státní správy, v jehož čele není člen vlády, a v jehož oboru působnosti vykonává funkci veřejný funkcionář uvedený v § 2 odst. 2 písm. a) až d),*
- d) Česká národní banka pro veřejné funkcionáře uvedené v § 2 odst. 2 písm. c), jsou-li jejími zaměstnanci,*
- e) ředitel krajského úřadu pro veřejné funkcionáře uvedené v § 2 odst. 1 písm. m) a o) a odst. 2 písm. e), jde-li o členy zastupitelstva jejich kraje nebo vedoucí úředníky v krajském úřadu,*
- f) ředitel Magistrátu hlavního města Prahy pro veřejné funkcionáře uvedené v § 2 odst. 1 písm. n) a odst. 2 písm. e), jde-li o členy zastupitelstva hlavního města Prahy nebo vedoucí úředníky v magistrátu hlavního města Prahy,*
- g) tajemník městského úřadu, magistrátu statutárního města nebo magistrátu územně členěného statutárního města, úřadu městského obvodu nebo úřadu městské části územně členěného statutárního města, pro veřejné funkcionáře uvedené v § 2 odst. 1 písm. n) a o) a odst. 2 písm. e), jde-li o členy zastupitelstva jejich obce nebo vedoucí úředníky v jejich úřadu nebo magistrátu,*
- h) tajemník obecního úřadu a v obcích, kde není tajemník obecního úřadu, starosta, pro veřejné funkcionáře uvedené v § 2 odst. 1 písm. n) a o) a odst. 2 písm. e), jde-li o členy zastupitelstva jejich obce nebo o vedoucí úředníky v jejich obecního úřadu.*

23. Soud o žalobě uvažil takto:

24. Z výše popsaného skutkového stavu je zřejmé, že se zdejší soud otázkou, zda je žalovaný evidenčním orgánem podle zákona o střetu zájmů, zabýval nejprve v rozsudku ve věci sp. zn. 3 A 102/2015, v němž přisvědčil žalobci a rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť dospěl k závěru, že Kancelář prezidenta republiky (resp. její vedoucí) sice není v zákoně o střetu zájmů uvedena, takovou mezeru v zákoně, je ale nezbytné překlenout pomocí analogie zákona. Konkrétně uvedl „Žalovaná tvrdí, že je možné vycházet toliko z jazykové dikce zákona, která Kancelář prezidenta republiky dle § 14 odst. 1 zákona o střetu zájmů za evidenční orgán neoznačuje. Soud při posouzení platné právní úpravy shledal, že absence označení Kanceláře prezidenta republiky v § 14 odst. 1 zákona o střetu zájmů odpovídá pravé mezeře, bez jejíhož přemostění analogií zákona (analogia legis) by právní úprava ve vztahu ke Kanceláři prezidenta republiky a jejímu vedoucímu nedávala smysl a neodpovídala hodnotové orientaci zákona.... Jestliže žalovaná tvrdí, že v § 14 odst. 1 zákona o střetu zájmů je obsažen taxativní výčet evidenčních orgánů, zdejší soud tuto skutečnost nerozporuje. Smyslem analogie není doslovná aplikace právní normy, ale aplikace právní normy, která sice na základě doslovného znění na určitý případ nedopadá, vzhledem k určitým silným důvodům je ji však přesto nutné aplikovat. Je běžné, že při analogické aplikaci norem dochází k rozšíření taxativních výčtů.... Soud uvážil, že ustanovením nutným pro použití analogie je v posuzované věci § 14 odst. 1 písm. c) zákona o střetu zájmů. Vedoucí Kanceláře prezidenta republiky je dle § 2 odst. 2 písm. d) zákona o střetu zájmů veřejný funkcionář, tedy dikce § 14 odst. 1 písm. c) téhož zákona na toto ustanovení výslovně odkazuje, ačkoli nestanoví výslovně příslušný evidenční orgán. Z konstrukce daného ustanovení je zřejmé, že evidenčním orgánem je vždy daná instituce, ve které je veřejný funkcionář zaměstnán. Při využití analogie je tedy evidenčním místem pro vedoucího Kanceláře prezidenta republiky právě Kancelář prezidenta republiky. Vzhledem k analogickému použití daného ustanovení se soud nemusel zabývat nadbytečnou otázkou, zda žalovaná vykonává působnost správního úřadu či zda je orgánem státní správy. Podstatou analogie je právě to, že u právní normy nemusí být naplněny veškeré v ní obsažené znaky, aby mohla být aplikována na jiný případ.“
25. Od jeho právního názoru se odchýlil desátý senát zdejšího soudu v rozsudku ve věci sp. zn. 10 A 91/2015, kde uvedl „Kancelář prezidenta republiky nelze za ústřední správní úřad

považovat ani v materiálním smyslu. Jak totiž uvedl Ústavní soud v usnesení ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 52/04, aby mohl být určitý orgán ústředním správním úřadem navzdory tomu, že tak není zákonem výslovně definován, musí výkon státní správy představovat podstatnou část náplně jeho činnosti. Jak ovšem vyplývá z výše uvedeného, úkolem Kanceláře prezidenta republiky je především zajišťovat servisní a protokolární podporu prezidentu republiky, případně správu státního majetku, nikoliv však výkon státní správy ve smyslu vrchnostenských zásahů do právních vztahů jednotlivců. Jakkoliv tedy Kancelář prezidenta republiky v některých případech, zejména v souvislosti s vyřizováním žádostí o informace, jako správní orgán může vystupovat, tvoří výkon státní správy jen zcela okrajovou náplň její činnosti, a tedy se o ústřední správní úřad ve smyslu uvedeného rozhodnutí Ústavního soudu nemůže jednat.... Soud připouští, že určení ústředního správního úřadu, který byl příslušným evidenčním orgánem pro vedoucího Kanceláře prezidenta republiky v době vydání napadeného rozhodnutí, nebylo zcela jednoduché, neboť činnost Kanceláře prezidenta republiky nespadá zjevně pod žádný ústřední orgán státní správy. Desátý senát městského soudu je si vědom skutečnosti, že třetí senát v rozsudku 27. 1. 2017, č. j. 3 A 102/2015 - 53, č. 3585/2017 Sb. NSS, při řešení obdobné věci vycházel z teze, že evidenční orgán pro vedoucího Kanceláře prezidenta republiky nelze podle zákona určit, a tedy se jedná o mezeru v zákoně. Dospěl k závěru, že je třeba na základě § 14 odst. 1 písm. c) zákona o střetu zájmů per analogiam Kancelář prezidenta republiky taktéž považovat za evidenční orgán. Desátý senát se však s těmito závěry, které dosud nadto nebyly předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu, neztotožňuje.... Přirozený závěr odpovídající smyslu a účelu zákona by tedy byl ten, že evidenčním orgánem v daném případě jen ten ústřední správní úřad, do jehož působnosti spadá právě oblast střetu zájmů, jímž je podle § 11 odst. 5 kompetenčního zákona Ministerstvo spravedlnosti. Ostatně i zákonodárce se nakonec rozhodl z Ministerstva spravedlnosti učinit univerzální evidenční orgán, jak vyplývá z § 14 odst. 1 zákona o střetu zájmů v aktuálním znění „(podtržení doplněno zdejším soudem).

26. Uvedený názor desátého senátu zdejšího soudu potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp. zn. 6 As 235/2018, v němž v bodech 24-26 uvedl „...i adresát informací – evidenční orgán – musí být jednoznačně zákonem vymezen. Z formálního hlediska totiž může činit pouze to, co mu zákon výslovně ukládá (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny), přitom převzetím, uchováváním a zpřístupňováním osobních údajů oznámených veřejným funkcionářem by se nutně stal jejich zpracovatelem se vším, co to podle zákona obnáší.... Je však třeba důsledně trvat na tom, aby tato povinnost a s ní související nutnost strpět zásahy do tohoto práva v důsledku přístupu veřejnosti k oznámení o majetkových poměrech byly zákonem stanoveny jednoznačně. Tento požadavek zákon o střetu zájmů ve znění rozhodném pro tento případ nesplňoval. Šlo o nedokonalý zákon (legem imperfectam): osoba zúčastněná na řízení sice byla veřejným funkcionářem ve smyslu zákona o střetu zájmů a dopadala na ni povinnost učinit příslušné oznámení, zákon však jednoznačně nestanovil, vůči jakému evidenčnímu orgánu. Vedoucí Kanceláře prezidenta republiky tedy z jeho textu nemohl jednoznačně a bez rizika seznat (jak poznamenal i městský soud), kterému orgánu má své oznámení odevzdat, aby splnil svou zákonnou povinnost, a který orgán následně bude toto oznámení uchovávat a zákonem stanoveným zpřístupňovat veřejnosti. Svou povinnost tak objektivně a nezaviněně splnit nemohl. To, že se v rámci řízení o přestupku, které s ním bylo vedeno pro nesplnění této povinnosti, pokusil odvrátit brozící potrestání tak, že oznámení odevzdal státnímu orgánu sobě nejbližšímu, v němž působil, tedy žalované, na podstatě věci nic nemění. Jeho právní omyl, v situaci nejasného, resp. nedokonalého zákona zcela pochopitelný, nemohl založit působnost žalované jako evidenčního orgánu podle zákona o střetu zájmů, tedy povinnost takové oznámení nejen přijmout a evidovat, ale rovněž je prostřednictvím registru

podle § 13 zákona o střetu zájmů zpřístupňovat veřejnosti. Tento zákonný deficit pak v žádném případě nelze obcházet prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím.... Lze tedy uzavřít, že žalovaná nebyla evidenčním orgánem podle zákona o střetu zájmů, oznámení podle tohoto zákona (informace v nich uvedené) se tudíž nijak nevztahovalo k její působnosti a nebyla povinná (a tedy ani oprávněna) je stěžovateli poskytnout.“ (podtržení doplněno zdejším soudem).

27. Soud se se shora předestřeným právním názorem desátého senátu a Nejvyššího správního soudu ztotožňuje.
28. Lze tak uzavřít, že Kancelář prezidenta republiky nebyla ke dni podání žádosti žalobce v taxativním výčtu evidenčních orgánů uvedena. Nebyla ani ústředním správním orgánem podle zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních správních orgánů státní správy, za ústřední správní orgán ji neoznačuje ani zákon, kterým byla zřízena (zákon č. 114/1993 Sb., o Kanceláři prezidenta republiky). Nelze ji tak považovat ani za jiný ústřední orgán státní správy podle § 2 odst. 1 písm. c) zákona o střetu zájmů a nejedná se proto o mezeru v zákoně, kterou by bylo nutné vyplňovat pomocí analogie. Zřízení registru oznámení podle zákona o střetu zájmů, přesto že žalovaný není výslovně v taxativním výčtu evidenčních orgánů uveden, by bylo v rozporu se zásadou legální licence vyjádřenou v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základní práv a svobod.
29. Soud neshledal důvodnou ani námitkou o nerespektování závazného právního názoru zdejšího soudu vyjádřeného v rozsudku ve věci sp. zn. 3 A 102/2015. Žalovaný nepochybil, pokud se řídil pozdější judikaturou správních soudů, byť ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. stanoví „[p]rávním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.“ V rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 31/2016-36, Nejvyšší správní soud totiž dovedl „Závaznost kasačního rozhodnutí soudu však není bezvýjimečná. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře připouští, že správní orgán je oprávněn odchýlit se od zrušujícího rozsudku v téže věci pouze ve výjimečných případech.... Rozšířený senát následně v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS, uvedl, že průlom v závaznosti zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu v téže věci může nastat i při podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí... Opačný závěr, tedy povinnost správních orgánů a konečně i městského soudu řídit se dříve vysloveným závazným právním názorem za situace, kdy v mezidobí došlo (být v jiné, typově však obdobné věci) k formulaci odlišného právního závěru Nejvyšším správním soudem, by byl i v rozporu se zásadou procesní ekonomie a v konečném důsledku i s požadavkem na účinnou ochranu práv osob dotčených činností veřejné správy. Taková rozhodnutí by v případě podání kasační stížnosti a jejich přezkumu Nejvyšším správním soudem nemohla obstát, neboť i ten je (s výjimkou aktivace rozšířeného senátu) vázán svou předchozí judikaturou. Formalistické lpění na dodržení mezitím překonaného závazného právního názoru městského soudu by tak mělo jediný reálný efekt – prodloužení soudního i správního řízení ve věci“ (podtržení doplněno zdejším soudem).
30. Soud se plně ztotožňuje se výše uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu a dodává, že opačný postup, tj. trvání na vázanosti správního právním názorem zrušujícího rozsudku soudu, který byl následně judikatorně Nejvyšším správním soudem překonán, by byl v rozporu se zásadou procesní ekonomie a požadavkem rozhodovat obdobné věci obdobně.

31. Lze tak uzavřít, že Kancelář prezidenta republiky nebyla evidenčním orgánem a neměla povinnost vést registr oznámení podle § 13 zákona o střetu zájmů. Žalovaný nepochybil, pokud se řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu ve věci jiného žalobce, který je odlišný od dříve vyjádřeného právního názoru zdejším soudem v nyní projednávané věci.

V. Závěr a náklady řízení

32. Soud proto nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 23. února 2022

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu